

«Caballeros del mogollón»

La involució que està practicant el PP cap al franquisme és tant evident que ja forma part de la normalitat, el dia a dia. Només Catalunya i El País Basc han dit prou, de forma contundent, electoralment parlant, i s'han distanciat.

Ara ja és impossible analitzar Espanya i Catalunya amb els mateixos criteris polítics, socials, culturals, econòmics... L'inconscient col·lectiu català i espanyol s'han distanciat definitivament l'un de l'altre. Podem formar part del mateix Estat, sí, però som dos pobles completament diferents. Fins i tot els votants catalans unionistes (Ciutadans, PP, o PSOE...) se n'adonen d'aquestes dues realitats distintes, la d'Espanya i la de Catalunya.

Les passades eleccions son una prova incontestable. Donem per fet que el vot és absolutament lliure i universal, un dret que han exercit tots els ciutadans de totes les comunitats a de l'Estat. Aleshores només cal veure els resultats.

El PSOE del ribot anticatalà del senyor Alfonso Guerra ha resistit l'embranchida. En canvi l'Esquerra antifranquista de Podemos ha fracassat estrepitosament. L'allioli s'ha negat!

Espanya i Catalunya vulguem o no vulguem són dos nacions amb la seua pròpia personalitat. Que naturalment no tenen perquè estar enfrontades. Són moltes més les coses que ens uneixen que les que ens separen, estem d'acord. Ara bé, jo crec que hi ha qüestions fonamentals de la vida política que ens separen a espanyols, catalans i bascos. Parlo d'una resposta col·lectiva com a poble. La primera és la superació del franquisme. La segona és la resposta davant la corrupció.

És una anècdota molt significativa que a Espanya encara hi hagin 8 o 9 pobles que porten el nom del 'Caudillo', en honor al general colpista Francisco Franco, el dictador que va fer un cop d'Estat i una guerra contra una República votada a les urnes democràticament. Encara tindran raó alguns historiadors que afirmen convençuts que Franco va aprofitar la guerra civil de 1936-39 per

a portar a terme un genocidi encobert. Primer va allargar innecessàriament una guerra que tenia guanyada. Així ho testimonien tots els assessors, especialment generals alemanys que aconsellaven un ràpid i efectiu avanç sobre Barcelona i València i acabar la guerra. Francisco Franco s'hi va negar en rodó i continuà el seu pla d'anar guanyant terreny, pam a pam, lentament, bombardejant amb aviació i artilleria, exterminant sistemàticament *?rojos i separatistas?*. No volia fer presoners.

Però els cas flagrant es la post-guerra consentida per Occident on es va dedicar a perseguir, torturar i eliminar els rojos que quedaven, i també els homosexuals, separatistes, objectors de consciència, jueus, maçons, sindicalistes, estudiants discrepants... Tot bitxo vivent que respirés en contra del Règim nacionalcatolista. El resultat és la Espanya actual del juny del 2016 que vota majoritàriament al Partit Popular. Neo franquisme pur i dur!

Espanya premia les conspiracions de Fernández Diaz i premia també la corrupció del Partit Popular. Les urnes han parlat molt clar. Em sap greu per tota la gent molt il·lusionada de Podem, tenien l'esperança de reformar Espanya, fer un gir d'honestedat, neteja de corrupció, abandó del franquisme... Aquesta és la gent del *?No pasaran?*, els meus germans ideològics en tantes batalles. Però no ha pogut ser, els meus germans s'han quedat sols! S'ha vist molt clar que a una gran majoria d'espanyols ja els va bé el sistema de corrupteles del Partit Popular i aplaudeixen que el ministre de l'Interior Fernández Diaz i el cap de l'oficina antifrau confabulin i conspirin contra els adversaris polítics. Avui és contra els Independentistes catalans demà serà el PSOE, Ciutadans, Podemos o el partit que sigui. El Partit Popular ha tingut els objectius molt clars des del primer moment aprovant tot un seguit de lleis retrogrades. Tot obeeix a una estratègia de rentat de cervell col·lectiu que sembla ideada pel mateix Goebbels. Circules per Espanya i tot això del ministre de l'interior són bajanades, i en molts casos ni estan assabentats, ni els importa el més mínim. I de la corrupció ningú no s'escandalitza. És el pa nostre de cada dia.

La involució que està practicant el PP cap al franquisme és tant evident que ja forma part de la normalitat, el dia a dia. Només Catalunya i El País Basc han dit prou, de forma contundent, electoralment parlant, i s'han distanciat. Però ara ja no és un fet esporàdic aïllat. Jo crec que la consciència col·lectiva catalana es distancia d'Espanya amb la desconexió de l'imaginari.

Com deia abans, l'altra qüestió fonamental que ens situa a les antípodes espanyols, catalans i bascos, és la visió de la corrupció. Hi han algunes teories que intenten explicar el curiós fenomen del votant pobre, treballador, a l'atur, els desnonats, els paries de l'estat espanyol..., que de forma inexplicable premien precisament als polítics més lladres, als més corruptes, als conspiradors. Em contava un amic que a la Marbella corrupta de Jesus Gil, i després de Julián Muñoz i companyia, la gent humil, els treballadors, els aturats, desnonats, els subsidiats, els paries de Marbella, tots, absolutament tots, votaven religiosament als seus polítics corruptes i deien: *?Si, son unos ladrones, roban todo lo que pueden, però reparten?*- Reparten!!! Es tracta d'això!!! la Sopa Boba. Però aquesta actitud col·lectiva *?pícaro?* ha evolucionat. Ara, al 2016, després d'anys i panys de viure de la rifeta s'han tornat del morro fi: *?Caballeros de Mogollón?*, que no es conformen amb els subsidi, o les infinites modalitat de subvenció que s'han inventat.

A Catalunya hi ha polítics corruptes, tants o més que a la resta d'Espanya. D'aquesta lacra no ens escapem. 'El senyor Esteve' català fa furor quan fica la ma a la caixa. Això que ningú ho dubti, pregunteu-li a Millet. Ara bé la visió col·lectiva del polític corrupte, i la resposta dels catalans és diferent a la dels espanyols. Tenim els nostres defectes i les nostres virtuts com tots els pobles. Els catalans no som ni millors ni pitjors que els espanyols, els bascos, els francesos o els alemanys... Però a Catalunya la família Pujol, per exemple, ja no tornarà a aixecar el cap políticament parlant. Els polítics catalans que han enxampat ficant la ma a la caixa pública, o són acusats de presumpció, són desterrats, castigats pels votants a la primera elecció. En canvi, per tota la geografia d'Espanya trobem infinitat de polítics corruptes, del PSOE i altres partits i en plan escandalós del PP, escampats per ajuntaments petits, grans, etc, etc, autonomies i administracions; un formidable exèrcit que jo anomeno *?Caballeros de Mogollón?*, (a l'estil xulesc del valencià Rus) acusats, amb sospites evidents, o presumptes..., que es presenten a les

eleccions i arrasen de forma indiscutible perquè la gent els vota. El cas flagrant és el propi Mariano Rajoy. El seu nom surt clarament als papers del seu amic Luis Bárcenas, cobrant una quantitat de diner negre, i aquí el teniu, tot pinxo ell, presentant-se a les eleccions i arrasant!.
?Luís, nada és fàcil, però hacemos lo que podemos. Animo?.